

PRINSESSEN IN DE BOSSEN naar William Shakespeare

Het park. Prins Orlando ligt met een oude bediende in het gras.

- Adam: Staat dat ook in het testament?
- Orlando: Wat?
- Adam: Dat hij u nog zes jaar moet onderhouden.
- Orlando: Ja. En dat wil hij nu afkopen.
- Adam: Pardon?
- Orlando: Afkopen. Amper 1000 kronen.
- Adam: Dat is veel geld.
- Orlando: Waar moet ik dan mijn studies van betalen?
- Adam: In wat voor wereld leven wij toch.
- Orlando: 1000 kronen, en een ligplaats op de mesthoop.
- Adam: Meneer, uw vader draait zich nu om in zijn graf.
- Orlando: Zijn varkens worden daar wild van, maar wat denkt ge van mij!?
- Adam: Pardon?
- Orlando: Niets gunt hij mij, en dat niets gunt hij mij in overvloed.
- Adam: Pardon?
- Orlando: De zoon van Sir Roeland de Boys. Zie hem hier zitten.
- Adam: Liggen. Daar hebt ge 'm toch wel, zeker!
- Orlando: Mijn vader?
- Adam: Uw broerke.
- Broer Oliviero op.*
- Oliviero: Is dat studeren?
- Orlando: Denken. Fantaseren.
- Oliviero: Luieriken. Boekskes lezen.
- Orlando: Rekenen. 50 keer pompen. Aikido.
- Oliviero: Ja, aikido. Je weet toch waar we zijn?
- Orlando: In uwen hof. In uw park.
- Oliviero: En je weet toch wie ik ben?
- Orlando: Er zit evenveel van mijn vader in u als in mij. Maar anders.
- Oliviero: Hoezo anders? Wat bedoel je misschien?
- Orlando: Gij speelt de held met ons vader zijn geld.
- Oliviero: Wat zeg je daar? Zegt dat nog 's als je durft!

Orlando: Gij speelt de held met ons vader zijn geld.
Oliviero duwt Orlando. Orlando duwt terug.

Orlando: Zeg ...

Oliviero: Durft gij mij aanraken, smeerlap?

Orlando: Ah, ge hebt iets gevoeld ...

Oliviero: Rotzak! Profiteur!

Orlando: Wie is hier de profiteur?

Oliviero: Wie is hier de rotzak?
Oliviero grijpt Orlando in het kruis. Orlando grijpt Oliviero in het kruis. Ze vechten.

Adam: Lieve meneren, wees toch eensgezind, om uws vaders wille! Om uws vaders nagedachtenis! Wees eensgezind!

Oliviero: Laat mij los! Laat mij los, zeg ik ...

Orlando: Geef mij mijn geld!

Oliviero: Om wat te doen? Smoren? Snuiven?

Adam: Meneer!
Orlando laat Oliviero los

Oliviero: Weg, gij! Ouwe pijpsmoel!

Adam: Pijpsmoel? Meneer! Nooit heeft uw vader zoiets tegen mij gezegd. Nooit.

Oliviero: Gaat ge mij tegenspreken? Is 't zover gekomen?

Dennis: Charles le luteur! Hij is daar.

Oliviero: Nu al?

Dennis: Hij is precies goed gezind.

Charles: Good'morrow!

Oliviero: Wat voor nieuws in 't nieuw paleis?

Charles: Geen nieuws, wel ouds. Ouwe hertog verbannen door tweelingbroer ... drie of vier verknochte heren zijn hem gevolgd ... landerijen door nieuwe hertog au paraplu genomen in bezwarend beslag ... vermogensgroei 345 % in drie weken ... met andere woorden: amai mijnen amai!

Oliviero: Waar zit de oude hertog?

Charles: Dans les Ardennes. A la Robin Hood. En met hem vele jonge heren. Ze kruipen in de bossen rond als god in Frankrijk.

Oliviero: Zijn dochter ook?

Charles: Ah non! Die rosse is 't vriendinnetje van de nieuwe hertog zijn dochter ... en die twee nichtjes! ... never two ladies loved as they do!

.../...

(Rosselinde wordt verbannen.)

Deurwaarder: Zo gij in tien dagen nog te vinden zijt in twintig mijlen omtrek van 't paleis, zijt gij des doods. Getekend, Frederik, hertog van Parlaprembolyria.

Rosselinde: Waarom?

Nieuwe Hertog: Wat?

Rosselinde: Gedoge het uwe Genade, geef mij de kennis mijner schuld: wanneer ik van mijzelf ooit iets begrijp, en rekening houd met eigene verlangens, als ik niet droom en niet waanzinnig ben, dan heb ik, nonkel, nog met geen ongeboren denkbeeld Uwe Hoogheid ooit gekrenkt.

Nieuwe Hertog: Alle verraders zuiveren zich met dat soort woorden. Het moge volstaan dat ik u niet vertrouw.

Rosselinde: Uw wantrouwen maakt mij nog geen verrader.

Nieuwe Hertog: Gij zijt uws vaders dochter, als dat niet genoeg is ...

Rosselinde: Verraad is toch niet erfelijk? En daarbij, hij heeft u niet verraden!

Celia: Als zij u heeft verraden, vader, dan ik ook. Wij slapen samen!

Rosselinde: Eten samen, leren samen, spelen samen.

Nieuwe Hertog: Zij is te slim voor u, ze is te minnig. Haar zachte wijs van doen en haar geduldige aard spreekt het volk aan en wekt medelijden. Zij ontroofte ù uw roem, zottin! Gij wint in glans, als zij hier weg is. Houd dus uw smoel, mijn oordeel is onherroepelijk. Ze is verbannen. Nicht, bij 't aanzien van mijn machtig woord: na uw tien dagen en binnen de twintig mijl ... deurwaarder?

Deurwaarder: Zijt gij des doods.

Nieuwe Hertog: Voilà.

Celia: Vel dat vonnis over mij, mijn vorst en vader: ik kan niet leven als zij mij verlaat.

Le Beau: Hertog, heren, er wordt gevochten in 't paleis.

Nieuwe Hertog: Onnozel wicht.

Hertog met gevolg haastig weg.

Celia: Zullen we van vader ruilen? Je krijgt de mijne voor één vinger van de jouwe.

Rosselinde: Wat nu?

Celia: Be merry! Hij heeft zijn dochter verbannen!

Rosselinde: Gij zijt zijn dochter.

Celia: Helaas.

Rosselinde: Hij heeft ù toch niet verbannen?

Celia: O nee? Wij zijn ondeelbaar, meisje. Ondeelbaar in liefde. Dat mijn vader zich een andere erfgename zoekt. Als je vlucht, vlucht ik mee.

Rosselinde: Ja, maar waar naartoe?

Celia: De Ardennen. Jouw vader zoeken in de bossen.

Rosselinde: Hoe zou het ermee zijn?

Celia: Hij zal zijn plan wel trekken.

Rosselinde: Dat zei hij tegen mij toen hij vertrok. Gij zult uw plan wel trekken.

Celia: Ge trekt toch uw plan?

Rosselinde: Hoe gaan we daar geraken? Schoonheid hitst rovers nog meer op dan goud.

Celia: Ik doe schooierskleren aan, en smeer mijn gezicht vol bruine klei. Dan vallen we niet op tussen de bosbewoners. Of nee, zo ... *(ze heft haar rok op)*

Rosselinde: Ja, ja, ja! Zal ik mij voordoen als een man? Tot in de puntjes? Kleren, manieren, attributen ... een stoere machete hier, van achter op mijn billen, en een drillspeer in mijn hand.

Celia: Een drillspeer?

Rosselinde: Om varkensberen mee te spietsen.

Celia: Ja, ja, ja! Maar hoe moet ik u dan noemen, als man?

Rosselinde: Ganymedes. En jij?

Celia: Wat? Wie?

Rosselinde: Ganymedes. 'Hij die plezante spelletjes verzint.' Ze noemen 'm ook Catamitus. De schenker der goden. De persoonlijke page van Jovis. Het knaapje van Jupiter. De schandknaap van Zeus. De lievelingszoon van Tros. En jij?

Celia: Van Dale?

Rosselinde: Prisma. En jij?

Celia: Niet meer Celia, maar Androgina.

Rosselinde: Wie?

Celia: Androgina.

Norm: Androgina?

Celia: Norm.

Norm: Ik ga mee.

Celia: Ga je mee?

Norm: Three aliens join the woods.

Rosselinde: Troost voor onderweg.

Celia: Ons juwelen mogen we niet vergeten, en toch ook een paar hoedjes.

Norm: Of van die boerinnesjallekes.

Celia: Geen verdriet, wij gaan ter vrijheid, ter verbanning niet.

Rosselinde: Of zo'n boereklak.

Celia: Of een borsalino ...

Rosselinde: Nee, zo'n groen jagershoedje met een pluim.

Norm: Geef mij maar een Noorse pots.

Celia: Ik ga mijn koffertje pakken.
Rosselinde: Ik ook.
Norm: Ik ben al bezig.

Mist. Het bos valt uit de lucht. Bosgeluiden. (Krrroet! ...) Een marsulibambi hupst voorbij en roept op zijn mémé. Drie mannen dwalen met pijlen en bogen door het bos: Lord Amiens, Lord Essex en de Oude Hertog. Het regent.

Oude Hertog: Nu, metgezellen, trouwe ballingbroeders,
Is 't zoeter niet, naar d' oude zeden leven,
Dan bij pompeuze praal? Zijn deze wouden
Niet vrijer van gevaar dan 't hof vol nijd?
Hier zien we enkel Adams zondeval:
het wiss'len der seizoenen. Als d' ijzige greep
En 't ruige grommen van de winterwind,
Mij grijpt en nijpt en blaast mij op het lijf,
Dan ril ik van de kou, en glimlach, zeggend:
't En is geen vlijerij, 't is goede raad,
Geduldig mij herinn'rend wat ik ben.
Ja, dit leven, los van openbare dwang,
Maakt bomen welbespraakt, leest boeken in beken,
En lessen in stenen en goeds in alles en iedereen.

Amiens: De domheid van fortuin en kapitaal vertaald in zoete stijl, lord Essex.

Oude Hertog: Kom, willen wij nu ter jacht? Gaan schieten ons een hertebout?

Essex: Ja, honger is de kern des tegenspoeds.

Amiens: 't Is zoet, in 't eigen hert te kijken.

Oude Hertog: Toch gaat het me aan 't hert, die fraai gevlekte stumpers, inboorlingen dezer woeste stad, op hunnen eigen grond met valse pijl de ronde dij te wonden.

Essex: Ja, mijn vorst, dat grieft ook onze somb're denker Jacques ten zeerste. Hij zegt, dat u met vlees te schieten het onrecht van uw jongste broer, de usurpator, overtreft.

.../...

Cut. *Ondertussen in 't paleis ...*

Nieuwe Hertog: Dat is toch niet mogelijk? Geen mens heeft hen gezien?

Dennis: Hesperia, dat is haar kamermeisje, bracht haar als steeds ter ruste, en vond in de vroege ochtenduren het bed van 't meisje leeg.

Nieuwe Hertog: En Norm, mijn komiek is eveneens verdwenen.

Dennis: Mijn vorst, Hesperia heeft bekend dat ze heeft afgeluisterd. Ze hoorde uw dochter de charmes roemen van de worstelaar die pezige Charles op zijn rug kreeg met aikido. Zij denkt dat die nieuwe kampioen in hun gezelschap is.

Nieuwe Hertog: Zoek die onnozele kampioen! En als ge hem niet vindt, breng dan zijn broer mee, die zal hem wel weten te vinden, daar zorg ik wel voor.

.../...

Rosselinde, Celia en Norm stappen door 't bos ... Rosselinde als man, met wapens ... Celia met bagage en op hoge hakken ... ze praten gedempt. Jacques loert.

Celia: Het is ondraaglijk, ik kan niet verder.

Norm: Zeg tegen uwe man dat hij 's overpakt.

Celia: Ssst!

Rosselinde: Dit zijn dus de Ardennen.

Jacques: Ja.

Norm: Ja, ik in de Ardennen. Daar moet ge 'ne zot voor zijn! Thuis was 't beter. Maar wie op reis is, mag niet klagen. Mmm. Die frisse lucht! Vrij, vrij, vrij!

Celia: Ssssst!!! Ik heb iets gehoord. Daar is iemand!

Norm: Bosbewoners!

Ze verstoppen zich ... Voader en Zeune (Sylvius) ...

Voader: Ge mekt het zo alleen ma eirger.

Sylvius: Ik zien tkik haar zoe geiren.

Voader: Joa, 'k heb tkik ook 's ooit zoen lief gat. Ik weet tkik nog heel goe hoe data ging, zoe mee da kussen en al. Da muilen en da memmen en zoe.

Sylvius: Gij verstoat dat ni, voader. Gij zijt veuls te oud. Nooit heeft iemand iemand anders zoe geiren gezien als tkik mijn Phebeke van boer Puit. En hedde gij toen mis-schien ook van die rare toeren gedoan als tkik?

Voader: Da 's zeker datte. Zoe ineens iet roepen en zoe. Yak! Aiaiaia! Duzend van die din-gen. Maar 'k zijn tkik ik al de rest vergeten.

Sylvius: Zoe ineens iet roepen ... Dat wil tkik ook wel 's proberen ... Phebe! ... Phebeke!! ... Pheeebe!!!

Voader: Ssst! Da hebde 'r nu mee, sè. Al de veugels zen goan vliege!

Rosselinde: Arme herder! Zijn wonden zijn mijn wonden. Ik snap zijn gevoelens ...

Norm: En ik de mijn. Ik weet nog, dat ik 's ooit verliefd was, en toen sloeg ik mijne knup-pel tegen een steen, om 'm te bedanken omdat 'm de nacht tevoren ineens was opgedoken bij Maaike Sap, het nichtje van boer Puit. En ik weet nog dat ik hare wasbak heb gekust, en dat ik heb geknabbeld op de koeietepels die haar handjes hadden gemolken, en dat ik het dan heb gedaan met een peulschil in plaats van met haar, en dat ik dan uit die peul twee erwtjes plukte, en aan haar gaf met de woorden: neem dit en draag het tot mijner gedachtenis. Ja, vrijers maken rare bokkesprongen. Maar zoals alles van nature sterfelijk is, zo zijn verliefden van na-

ture onsterfelijk dwoas.

Rosselinde: Je spreekt verstandiger dan je jezelf bewust bent.

Norm: Dat kan goed zijn.

Celia: Ssst! Ze zijn daar terug. Vraag 's aan die mannen of ze in ruil voor goud of een juweel of zo iets hebben om te eten. Ik verrek van de honger.

Norm: Zeg, bosmans!

Rosselinde: Zeg, boèr. Of zeg, hèrder.

Voader: Wie daar?

Norm: Mensen van stand.

Voader: Stand? Dat weet ik niet zijn, meneer.

Rosselinde: Goeienavond, waarde vriend.

Voader: Insgelijks, beleefde meneer. En ook de rest van 't gezelschap ... Allemaal van stand? Dat is hier niet in den omtrek, denk ik.

Rosselinde: Wat ik u wou vragen, kunnen geld of dank ons hier ergens food en logement verschaffen? Mijn zuster hier is zwerversmoe, en smacht naar lafenis.

Voader: Oeioei! Beleefde meneer, als herder scheert mijn zeune niet de kudde die min zeune weid, en zinen baas is nogal vrekkerig ...

Sylvius: Hij heet boer Puit.

Voader: Bakkes toe, zeune.

Sylvius: Joa, voader.

Voader Boer Puit zijne stal, zijn kudde en zijn hofken van olijven staan juist te koop, we hebben niks nie meer in huis nie ...

Rosselinde: Is er al een koper voor die doening?

Voader: Ja, die vrijer hier achter min gat, hoewel zijn kop nu niet naar kopen staat ...

Rosselinde: Koopt gij het, ge krijgt van ons het geld om te betalen.

Celia: En 5 % opslag. Het bevalt mij hier, mijn orgasmes worden alsmaar vrouwelijker, ik wil hier mijn leven slijten.

Voader: Het staat te koop, aan mij hebt ge 'ne solide knecht, ik koop het nu terstond, en op uw kosten.

.../...

Kampvuur met pot soep. Lord Amiens, Lord Vynck, Lord Baudelaire, Lord Peter, Lord Mary, Monsieur Le Beau en Lord Trio. Ze hebben allemaal wel ergens last van: beesten, kou, rook, rare geluiden, een slecht zitje etc., maar vooral van de scheten van Lord Peter. Lord Amiens houdt zich met het vuur bezig: blazen en waaien. Lord Baudelaire breekt af en toe een takje, gooit het in het vuur, en zegt

een regel poëzie.¹ Lord Trio kneedt deeg en bakt een pistoleke. Lord Vynck reinigt en stopt een vreemde pijp. Lord Mary is 100 jaar en seniel, ze mompelt af en toe iets schabouwelijk onfatsoenlijks. De Oude Hertog weet alles beter, en corrigeert iedereen. Geregeld draaien allen rond het vuur, om de rook te ontwijken of om een beter plekje te zoeken. Lord Amiens rochelt in het vuur. Allen kijken gefascineerd naar de pruttelende fluim.

Amiens: Het hypnotiseert.

Le Beau: Al die motten vliegen er vrijwillig in, en ze komen er nooit meer uit.

Amiens: Dit is een ideale pookstok.

Oude Hertog: Jamaar, ik wil ook een pookstok.

Baudelaire: Het wordt te regenen.

Amiens: Wat?

Baudelaire: Het wordt te regenen.

Het begint te regenen.

Amiens: Lord Vynck, geef die pijp eens door.

Allen: *(zingen)* Geef die pijp eens door, geef die pijp eens door ...

Oude Hertog: Gij, gij, gij en gij. Gijluiden moet nu sprokk'len gaan in 't woud droog hout, alvorens 's hemels tranen doven 't moeizaam vuur.

Lord Vynck, Lord Baudelaire, Le Beau en Lord Peter gaan.

En neem Lord Mary mee, zodat hij ook kan strekken eens zijn benen.

Amiens: Waar hangt Lord Essex uit?

Oude Hertog: Hij is om mijnentwille Jacques gaan zoeken in het oerwoud.

Amiens: Hoezo?

Oude Hertog: Jacques is veranderd in een dier, want in de vorm van mens vond ik hem nergens.

Amiens: Ik heb zo pas met hem gesproken en voor 'm gezongen.

Oude Hertog: Wat? Is die verzameling valse noten muzikaal geworden?

Daar is Jacques.

Jacques: Daar, daar, daar!

Oude Hertog: Wat nu, monsieur? Kunt gij gedachten lezen? Laat gij uw arme vrienden hele da-

¹ "Wanneer de hemel als een deksel, laag, afmattend, drukt op de geest, die kermt door wrevel lang gekrenkt, en, heel de cirkel van de horizon omvattend, een zwarte dag, nog triester dan de nachten schenkt, dan komen klokken plots vol razernij tot leven, en stoten zij ten hemel hun affreus gekrijs, als geesten, dolend, uit hun vaderland gedreven, van wie het kermen door zal gaan tot elke prijs."

gen naar u smachten? Wat kijkt gij vrolijk ...

Jacques: 'ne Zot, 'ne zot! Ik heb in 't bos 'ne zot gezien, 'nen dikke zot! Hij lag daar in de zon te soezen. Goeiemorgen, zot, zeg ik. No Sir, zegt hij, noem mij pas zot als de goden mij een fortuin en kapitaal bezorgen. En hij staat recht, en haalt uit zijn broek zijn klok. Hij kijkt er naar, met van die grote, lege ogen, en hij zegt, heel wijs, 'het is tien uur'. Zo zien we, zegt hij, hoe de wereld draait. Nog maar een uur geleden was 't negen uur, en over een uur is 't elf uur. En zo rijpen we van uur tot uur, en zo rotten we van uur tot uur. We rijpen en we rotten tegelijk, en zo is dat een verhaal met een staartje. En hij steekt zijn klok terug in zijn broek.

Amiens: Wat was dat voor 'ne zot?

.../...

Cut. *Bos van halfnaakte bomen. Orlando nagelt verzen aan stammen. Als hij klaar is, gaat hij weg. Norm en Sylvius op twee ezeltjes. De bomen verdwijnen.*

Sylvius: Hoe bevalt het herdersleven, meneer Norm?

Norm: Op zich is 't een goed leven, maar voor zover het een herdersleven is, is 't niks. Voor zover we in de vrije natuur leven, kan het mij bekoren, maar omdat we niet in de stad zijn, is 't saai. Voor zover we niet te voet gaan, ben ik tevreden, maar omdat ik een ezel tussen mijn benen heb, is 't lastig. Begrijpt gij iets van filosofie, herder?

Sylvius: Genoeg om te weten dat hoe zieker 'ne mens is, hoe slechter hij zich voelt. En dat regen alles nat maakt, dat vuur verbrandt, dat op een goeie wei vette schapen lopen. En dat de belangrijkste oorzaak van de nacht, de afwezigheid van de zon is.

Norm: Wie niks weet is ook een filosoof. Ooit in 't paleis geweest, herder?

Sylvius: Neen ik, neent.

Norm: Dan gaat ge branden in de hel.

Sylvius: Ik hoop van niete.

Norm: Gepoft als een kastanje.

Sylvius: Omdat tkik nooit in 't paleis ben geweest? Dat moet ge dan toch 's uitleggen.

Norm: Wie nooit in 't paleis was, zag nooit goeie manieren, wie nooit goeie manieren zag, kent alleen slechte manieren, en slecht is zonde, en zondaars gaan naar de hel. Herder, dat ziet er niet goed uit voor u!

Sylvius: Wat in 't paleis goeie manieren zijn, is op den buiten belachelijk. En de manier van doen op den buiten zou belachelijk zijn in 't paleis. 't Schijnt dat ze in 't paleis mekaar handjes kussen. Allez, zeg! Dat zouden bij ons pas vuile manieren zijn.

- Norm: Legt gij dàt maar 's uit.
- Sylvius: Wij pakken ons beesten al 's vast, ons schapen bijvoorbeeld, en schapen zijn vet-tig.
- Norm: In 't paleis wordt er gezweet, en wat is 't vet van een schaap naast het zweet van 'ne mens?
- Sylvius: Daarbij, ons handen zijn grof.
- Norm: De lippen zullen ze beter voelen.
- Sylvius: Ze hangen soms vol stront. Ge zoudt toch niet willen dat we stront kussen. De handen van paleisbewoners hangen vol parfum.
- Norm: Ja, musk. Onnozele kwiet! Leer iets van wijze mensen: musk is nog erger dan stront, het is de dun gescheten buikloop van een rat.
- Sylvius: Gij hebt teveel paleisverstand. Ik geef mij over.
- Norm: Eenvoudige boeren horen niet graag ingewikkelde waarheden.
- Sylvius: Meneer Norm, ik ben 'nen eerlijke werkmens. Ik kom aan de kost en aan mijn kle-ren, ik haat niemand, ik ben nooit jaloers, ik ben blij me 't geluk van anderen, en 'k ben verliefd op iemand die 'k nie kan krijge, enfin, 'k ben tkik content me wa tkik heb en me wa tkik nie heb.
- Norm: Proficiat.
- Sylvius: Als tkik maar mijn ooien zie grazen en mijn lammeren zie zuigen.
- Norm: Geneert gij u niet om uwe kost te verdienen met de copulatie van vee? Pooier zijn van een lammeke van amper één jaar, en het laten bespringen door 'nen ouwe zuren bok met kromme poten. Proficiat!
- Sylvius: Daar zijn Tetteke en Willem!
- Sylvius verdwijnt. Tetteke en Willem lopen voorbij ...*
- Norm: Dag Willem. Dat Tetteke.
- Willem en Tetteke kijken stomverbaasd. 'Hoe kent die mijne naam?' Ze gaan weg. Rosselinde is daar. Ze leest de briefjes die ze heeft verzameld.*
- Rosselinde: Geen juweel als Rosselinde, valt in oost of west te vinden.
Schilderijen, fraai van tinten, lijken grauw naast Rosselinde.
Geen schoonheid die mij kan verblinden, dan de mond van Rosselinde.
- Norm: Als het hert behoeft een hinde, dat het bespringe Rosselinde.
Wie 't allergeur'gste roosje wil vinden, steke zijn neusje in Rosselinde.
En zo kan 'k blijven rijmen, vrienden, een jaar of acht op Rosselinde.
- Rosselinde: Zwijg, stomme zot. Ze hingen aan een boom.

Norm: Dan zijn ze nog niet rijp.

Rosselinde: Ik zal ù aan een boom hangen, dan hebben we in de lente al rot fruit.

Norm: Daar kunt ge de beste jenever van stoken.

Norm verdwijnt waar Tetteke is verdwenen.

.../...

Cut. *Norm en Tetteke liggen te vrijen tussen de geiten.*

Norm: Kom, Tetteke, kom. Kom. Kom.

Tetteke: Nog efkes ...

Norm: Ik lig hier onder u en uw geiten, zoals Ovidius onder de Geten. Ovidius, fatsoenlijk dichter, onfatsoenlijke bokkesprongen.

Tetteke: Dichter bij de geiten?

Norm: Ja, Tetteke.

Tetteke: Ik versta niet wat ge zegt, met die paleiswoorden. Wat is fatsoenlijk?

Norm: Wat we nu aan 't doen zijn.

Tetteke: Ik wil 's iets anders.

Norm: Ik ook. Iets poëtisch.

Tetteke: Wat is poëtisch? (*Norm lacht suggestief.*) Wilt ge dat ik iets poëtisch bij u doe?

Norm: Neen, nu niet, want de wezenlijkste poëtië is het meest verdicht.

Tetteke: Zullen we dan terug fatsoenlijk zijn?

Norm: Natuurlijk! Fatsoen bij schoonheid is als honingsaus bij suiker.

Tetteke: Ik ben toch lelijk.

Norm: Neent gij! Fatsoen vergooien aan een lelijke sloor is haute cuisine serveren op een vuil talloor.

Tetteke: Ik ben geen sloor, maar ik ben content dat ik lelijk ben, als gij dat graag hebt.

Norm: Ja, de mens heeft zo zijn verlangens ... zoals duiven pikken, willen koppels knabbelen.

Jacques: (*terzijde*) Ik kan niet volgen.

.../...

Cut. *Norm en Tetteke vrijen. Het lukt niet echt.*

Norm: Het komt wel, Tetteke, geduld ...

Tetteke: Misschien moeten we toch 's iets anders proberen. Poëtisch misschien?

Norm: Ja, mijn Tetteke, poëtisch.

Tetteke wil Norm oraal deugd doen ...

Tetteke: Daar is Willem.

Willem is daar ...

Norm: Wij die geestig zijn, hebben een zware verantwoordelijkheid!

Willem: Goedemiddag, Tetteke.

Tetteke: Van 't zelfste, Willem.

Willem: U ook 'ne goedemiddag, meneer.

Norm: Houd uw hoed op, houd uw hoed op.

Willem wil zijn hoed afnemen, maar hij heeft geen hoed op.

Neen, alstublieft, houd uw hoed op. Hoe oud zijt gij, Willem?

Willem: Vijfentwintig, meneer.

Norm: Een rijpe leeftijd. Uw naam is Willem?

Willem: Ja meneer, Willem.

Norm: Een mooie naam. Willem. Wie wil 'm? Zij wil 'm nie. Zijt gij hier in 't bos geboren?

Willem: Ja, goddank, meneer.

Norm: Goddank, een goed antwoord. Hebt gij geld?

Willem: Och, meneer, zo zo.

Norm: Zo zo! Dat wil zeggen: goed, zeer goed, uitmuntend goed. Maar dan zo zo. Ja. Zijt gij schrander?

Willem: Willem.

Norm: En Willem, zijt gij verstandig?

Willem: Och, meneer, ik ben redelijk bij mijn verstand.

Norm: De dwaas denkt dat hij verstandig is, een verstandig iemand weet dat hij dwaas is. Gij ziet deze deerne graag?

Willem: Joak, meneer.

Norm: Geef me de vijf. Zijt gij een geleerde?

Willem: Nie da 'k weet, meneer.

Norm: Leer dan tenminste dit: hebben is hebben, en dat ben ik.

Willem: Wie, meneer?

Norm: Die met deze dame koppelt. Dus: sidder en verdwijn!

Tetteke: Doe wat hij zegt, Willem.

Willem: Moet ik weg?

Tetteke: Ja, Willem.

Willem: Dag Tetteke.

Tetteke: Dag Willem.

Willem: Moge het lot uw humeur nie bederven, meneer.

Norm en Tetteke komen naar voor ...

Norm: Gegroet, paarlustige voyeurs!

Stem Jacques: Gegroet, komiek. 't Is geestig u met zo 'n schepsel te zien flikkeflooiën!

Norm: Een lelijk schepsel, maar van mij. Dat is een gril van mij, iemand beminnen die niemand anders wil. Poëzie gekoppeld aan fatsoen woont dan als gierigheid in een arm huis als een parel in een lelijke oester.

Stem Hertog: Hij is wel zeer gevat en spreukrijk.

Norm: Och, ik begrijp zelf niet altijd wat ik zeg.

.../... ('t loopt allemaal goed af ...)